

[Justitsministeren]

intention. Jeg kan sige med sikkerhed, at sådan skal udtalelsen ikke forstås. Det ligger i straffelovrådets udtalelse, at det, der foreslås her, også vil få gennemslagskraft, men naturligvis kan man ikke sige præcis i hvilket omfang, og naturligvis skal der også – det er det, som straffelovrådet forudsætter – være mulighed for konkrete vurderinger.

Hr. Wilhjelm siger, at det må jo være samfundsmæssige forhold, der har fået kriminaliteten til at stige. Ja, det tror jeg egentlig godt at det er. Samfundsmæssige forhold, det er jo noget umådelig bredt. Hvis vi bare vidste, hvad det er for samfundsmæssige forhold, der har fået kriminaliteten til at stige, så kunne vi måske mere effektivt, end vi kan nu, bekæmpe kriminaliteten.

Der er mange, der siger, at nu er det danske samfund i en krise, vi har arbejdsløshed osv. Det skulle så begrunde et eller andet, der stod i modsætning til det, der var tilfældet, går jeg ud fra, i 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne, hvor situationen var helt anderledes. Men i begge perioder, både i opgangstider og i nedgangstider, har vi kunnet se, at kriminaliteten har været stigende. Derfor giver det ingen forklaring at sige med den viden, vi har, at det må være samfundsmæssige forhold. Det er en påstand. Kunne vi finde ud af, hvad det var for samfundsmæssige forhold, så kunne vi måske i højere grad, end det er muligt nu, bekæmpe kriminaliteten. Men der er ingen forskere noget sted i verden, der har kunnet klart klarlægge, hvad det er for samfundsmæssige forhold, der spiller ind i denne relation, jeg har nævnt her.

Det var de svar, jeg ville give de forskellige ordførere. Jeg vil i øvrigt takke for den, synes jeg, generelt positive holdning, der har været til forslaget, som skal – det vil jeg afslutningsvis sige – ses i sammenhæng med de aktstykker, der er præsenteret for folketingets finansudvalg i de sidste par dage, aktstykker, der er udtryk for den kombinationsløsning, som flere af de hørte instanser taler for, nemlig at man i en akut situation fremskynder en reform, der i øvrigt er rigtig, og så i øvrigt, i det omfang denne reform ikke er tilstrækkelig, gør det, vi også må være forpligtet til at gøre, nemlig sørge for, at de domme, der er afsagt, og som indebærer frihedsberøvelse, også kan effektueres. Det kræver altså en begrænset udvidelse af kapacite-

ten. Jeg kan sige, at den bliver gennemført på en sådan måde, at denne kapacitet meget nemt vil kunne nedtrappes igen, når det forhåbentlig inden for længe bliver aktuelt.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at der for os ikke er tvivl om, at man må søge at bringe bedre overensstemmelse mellem tidspunktet for idømmelse af straf og den afsøning, der skal finde sted. Det vil også være en holdning, vi vil have med hensyn til de aktstykker, som ministeren har sendt frem til finansudvalget.

Må jeg dernæst sige, for at der ikke skal herske nogen tvivl derom: ministeren kan ikke vente – heller ikke på baggrund af det, jeg sagde før – at vi vil gå med til lovforslaget, som det er her. Det er helt givet, at det er vi imod, men vi er rede til, at man kan søge at finde andre veje. Justitsministeren tog dommerforeningen til indtægt. Men dommerforeningen siger jo i gengivelsen af høringsvaret blot, at hvis der ikke midlertidigt, indtil spørgsmålet om strafnedsættelsens størrelse i forskellige typetilfælde kunne overvejes nøjere, kan findes andre løsninger på det akutte kapacitetsproblem, så har dommerforeningen ingen indvendinger imod, at man generelt søger straffen nedsat med gennemgående en tredjedel. Her ligger man på linje med straffelovrådet, der også siger, at under den nuværende situation er det næppe rigtigt ubetinget at fastholde normale forudsætninger om lovreformens forberedelse i detaljer. Det er hovedårsagen til, at man går med til dette, selv om man også siger fra straffelovrådets side på side 13 i bemærkningerne, at rådet ikke ser sig i stand til på det foreliggende grundlag at skønne over, om en gennemgående strafreduktion med en tredjedel er velbegrundet og gennemførlig.

Jeg har citeret dette – der kunne tages meget mere derfra – for at vise, at her tvinges man til at gå med i de forskellige sagkyndige instanser: Ministeren sagde: hvem tør påstå, at halvandet års frihedsstraf er mere forebyggende end ét år? Jeg tør ikke, men ved at indskrænke strafferammerne giver vi også snævrere mulighed for, at domstolene kan tage rimeligt afpassede hensyn i de konkrete sager, og det synes jeg helt givet er forkert.